

до тѣхния хотелъ. Художникътъ скочи, помогна имъ да слѣзатъ, и се поклони, смутено усмихнатъ:

— Finita... Благодаря ви много за тая вечеръ! Сега, имате още единъ часъ до влака... Благодаря! Добъръ пжтъ, господинъ докторе! Добъръ пжтъ, госпожо!..

Тя усети пакъ познатото здраво стискане на тая жилеста, нервна ржка. Той се наведе, долепи устни до нейната ржка, и още веднажъ рече:

— Благодаря!

Влакътъ излѣзе изподъ стѣкления покривъ на гарата и затрака по насипа. Блѣсъкътъ на града изведнажъ се отдалечи. Отлѣво и отдѣсно бѣгаха цвѣтни огньовци, силуети на гемии и товарни моторници.

Тѣ бѣха сами въ купето. Въ дъното на вагона шумна компания италианци се черпѣха съ кианти и викаха. Младежъ, въ униформа на воененъ авиаторъ, мина съ чанта въ ржка, и се настани въ съседното отдѣление.

Докторътъ разкопча яката си и въздъхна доволно: